

Sag anlagt den 20. juli 2006 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-316/06)

(2006/C 224/49)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved S. Pardo Quintillán og D. Lawunmi, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Irland

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og 3, i Rådets direktiv 91/271/EØF⁽¹⁾ af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand, idet det hvad angår udledninger fra de byområder, der betegnes som IE22, Bray, IE31, Howth, IE34, Letterkenny, IE40, Shanaganagh, IE41, Sligo, og IE45, Tramore County Waterford, har undladt at sikre, dels at spildevand, der tømmes ud i kloaknet, før udledningen underkastes en sekundær eller tilsvarende rensning senest den 31. december 2000, dels at udledningen opfyldte de herfor fastsatte krav i direktivets bilag I.B.
- Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har gjort gældende, at de irske myndigheder har tilsidesat deres forpligtelse til at sikre, at spildevand fra de pågældende byområder underkastes en sekundær (eller tilsvarende) rensning som fastsat i direktivets artikel 4.

Irland har angivet en række grunde til de forsinkelser, der er indtruffet i de pågældende byområder, og givet oplysninger om de fremskridt, der er sket hvad angår opfyldelsen af direktivets krav, men det er Kommissionens opfattelse, at disse forklaringer og oplysninger ikke kan retfærdiggøre undladelsen af at efterkomme fristen i direktivets artikel 4, stk. 1, første led. Endvidere anfører Kommissionen, at den information, som de irske myndigheder har afgivet, ikke giver grundlag for at antage, at der inden for en nær fremtid vil blive installeret anlæg til en sekundær rensning af spildevandet i disse byområder. Det fremgår, at det i de fleste tilfælde er nødvendigt at tilbagelægge flere yderligere stadier, før rensningsanlæggene kan installeres.

⁽¹⁾ EFT L 135, s. 40.

Sag anlagt den 20. juli 2006 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-319/06)

(2006/C 224/50)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved J. Enegren og G. Rozet, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Storhertugdømmet Luxembourg

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 1 og 10, i direktiv 96/71/EF samt i artikel 49 EF og 50 EF, idet
 - 1) det har gjort gældende, at bestemmelserne i punkt 1, 2, 8 og 11 i artikel 1, stk. 1, i lov af 20. december 2002 udgør tilsynsbestemmelser, der berører grundlæggende nationale retsprincipper (ordre public),
 - 2) det ikke i denne lovs artikel 1, stk. 1, nr. 3, har foretaget en fuldstændig gennemførelse af bestemmelserne i artikel 3, stk. 1, litra a), i direktiv 96/71/EF⁽¹⁾,
 - 3) det i denne lovs artikel 7, stk. 1, har fastsat betingelser, der er formuleret således, at den fornødne klarhed til at garantere retssikkerheden mangler,
 - 4) og det i denne lovs artikel 8 bestemmer, at dokumenter, som er nødvendige til kontrolformål, opbevares af en ad hoc befuldmægtiget person, der er bosiddende i Luxembourg.
- Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med sit første klagepunkt foreholder Kommissionen i det væsentlige Storhertugdømmet Luxembourg, at det har anlagt en for vidtgående fortolkning af begrebet »grundlæggende retsprincipper« i artikel 3, stk. 10, første led, i direktiv 96/71/EF. Dette klagepunkt vedrører navnlig: 1) den af den nationale lovgiver fastsatte forpligtelse for arbejdsgiveren til kun at ansætte personale, med hvilket virksomhederne, der udstationerer arbejdstagere i Storhertugdømmet, har indgået en skriftlig ansættelseskontrakt eller har oprettet et dokument, som i henhold til direktiv 91/533/EØF⁽²⁾ anses for ligestillet hermed, 2) den nationale forskrift vedrørende den automatiske tilpasning af lønnen til udviklingen i leveomkostningerne, 3) forskriften vedrørende regulering af deltidsansættelse og af tidsbegrænset ansættelse, og 4) forskriften vedrørende kollektive overenskomster.

Med sit andet klagepunkt foreholder Kommissionen Storher-tugdømmet Luxembourg, at det ikke foretaget en fuldstændig gennemførelse af artikel 3, stk. 1, litra a), i direktiv 96/71/EF, idet den nationale lovgivning begrænser begrebet »minimal hviletid« til ugentlig hviletid, og udelukker andre hviletidspe-rioder sådan som daglig hviletid og pauser.

Endelig påberåber Kommissionen sig med sit tredje og fjerde klagepunkt en tilsidesættelse af artikel 49 EF og artikel 50 EF som følge af den forpligtelse, der påhviler virksomheder, hvis arbejdstagere permanent eller midlertidigt udfører arbejde i Luxembourg, til 1) »inden arbejdet påbegyndes«, »alene på forespørgsel« og »hurtigst muligt« at give de oplysninger, som er nødvendige for at føre kontrol, til Inspection du travail et des mines, og 2) at udpege en ad hoc befuldmægtiget person, der er bosiddende i Luxembourg, og som skal opbevare de dokumenter, der er nødvendige til at føre kontrol med de forpligtelser, der påhviler disse virksomheder.

(¹) Europa-Parlamentet og Rådets Direktiv 96/71/EF af 16.12.1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1).

(²) Rådets direktiv af 14.10.1991 om arbejdsgiverens pligt til at underrette arbejdstageren om vilkårene for arbejdskontrakten eller ansættelsesforholdet (EFT L 288, s. 32).

Appel iværksat den 21. juli 2006 af Theodoros Kallianos til prøvelse af dom afsagt den 17. maj 2006 af Retten i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-93/04 — Kallianos mod Kommissionen

(Sag C-323/06 P)

(2006/C 224/51)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Theodoros Kallianos (ved avocat G. Archambeau)

Den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen fremmes til realitetsbehandling og appellanten gives medhold.
- Den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagte dom af 17. maj 2006 i sagen T-93/04, Kallianos mod Kommissionen, ophæves i sin helhed. Domstolen træffer afgørelse i sagen og giver appellanten medhold i de for Retten i Første Instans nedlagte påstande, hvorefter:

- a. Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 28. november 2003 med svar på Theodoros Kallianos klage nr. R/335/03 af 2. juli 2003 annulleres.
- b. Kommissionen tilpligtes at tilbagebetale appellantent alle de indeholdelser og fradrag, den uberettiget har foretaget i sagsøgerens vederlag siden den af byretten i Athen afsagte skilsmisdom af 8. marts 1999, herunder den af Kommissionens tjenestegrene ensidigt foretagne indeksregulering af 18. september 2002 af underholdsbidraget, med tillæg af lovbestemte renter 7 % fra datoen for indeholdelserne i appellantens månedsløn.
- c. Kommissionen tilpligtes at betale udgifterne til forkyndelse ved stævningsmand, herunder udgifterne til oversættelse af de græske domme til fransk, hvilke dokumenter rettidigt er stillet til Kommissionens rådighed, dvs. 1 500 EUR, samt tilsvarende udgifter i forbindelse med appellantens forsvar, som fastsættes til 20 % af det beløb, sagsøgeren tilkendes, eller til et af Domstolen efter billighed fastsat beløb.
- d. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger ved Domstolen og ved Retten i Første Instans.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Appellanten har i appelskriftet for det første anført, at fællesskabsinstitutionerne ikke har kompetence til at sætte sig i medlemsstaternes sted eller til at fortolke deres nationale lovgivning i forbindelse med skilsmisssager.

Appellanten har for det andet bestridt påstanden om, at en skilsmisdom ikke bevirker, at de foreløbige foranstaltninger, der er fastsat af en domstol, automatisk ophører, men skal forkyndes for Kommissionen ved stævningsmand for at denne bl.a. kan anses for fritaget for forpligtelsen til at foretage indeholdelser i en ægtefælles (tjenestemand)s løn til fordel for den anden ægtefælle. Appellanten har herved nærmere bestemt dels anført, at Kommissionen ikke er en rekvisitus eller en almindelig arbejdsgiver, eftersom enhver tjenestemand i henhold til tjenestemandsvedtægten er omfattet af oplysningspligt og gennemsigtighed med hensyn til sin personlige situation. Appellanten har endvidere anført, at afgørelsen om underholdsbidraget til en ægtefælle i forbindelse med en skilsmisssag ophører automatisk ved afsigelsen af skilsmisdommen, og at Kommissionens blotte kendskab til denne dom følgelig er tilstrækkeligt til at bringe underholdspligten til ophør, uden at det er nødvendigt at forkynde en sådan dom ved stævningsmand.